

^{мг}малко нашият крила. Седнаквѣ полетъ 44.
полетимъ сега къмъ свѣтъ, по-свѣтлия свѣтъ.
(Утѣлюватъ се.)
Донъ Рои Голеуъ

О, мѣка!
Хернани, отъ отпаднавъ гласъ.
Въ тоя часъ небето благославя азъ.
Донъ Рои Голеуъ

Честити!
Хернани, все по-слабо,
Дона Соль... Ела... Мъжѣе всичко.
Ками ми, страдашъ ли?
Дона Соль, също така съ угасналъ гласъ.
О, какво — всичко мина!

Хернани
Огнѣве вихрушатъ ми върху мрака?
Дона Соль
Още не.
Хернани, отъ въздишка.

А, ето!..
(Пада.)
Донъ Рои Голеуъ, издига гласа
на Хернани, който
се отпуща.

Мъртъвъ!
Дона Соль, разгорлена, полуизправъ се
отъ своето лѣто.
Не, не е той мъртъвъ — спи!
Съпробъ мой! Той спи — не го будете моревъ!
(Изхвърча лицето на Хернани
къмъ себе си.)
Къмъ мене извърни лице, любими! Близко...
По-близко!... още... мой!
(Пада)
Донъ Рои Голеуъ
О, азъ съмъ прокълнатъ! (излиза.) (Збува се.)